

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a dark, ornate setting. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking at each other. The background features intricate architectural details, possibly from a mosque or a palace. The lighting is warm and dramatic.

Caitlin Crewsová
Zkáza, nebo
vykoupení?

CAITLIN CREWSOVÁ

ZKÁZA,
NEBO VYKOUPENÍ?

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vás tak fascinují čísla? Druhý Sladký život Duo v tomto měsíci má číslo 333. Jen si to vyslovte: tři sta třiatřicet... A představte si ty chudáky cizince, jak by se poprskali, kdyby to po Vás zkusili opakovat!

To ale tedy znamená, že ve Sladkém životě Duo už vyšlo 666 příběhů. A když se k nim připočte 492 povídek v edici Sladký život... je to dohromady... moc! Někdy si budu muset dát tu práci a spočítám všechna ta neexistující království, knížectví a emiráty, kde se ty příběhy odehrávaly. Tentokrát je to mj. na ostrůvcích v Beringově úžině, kam Lucy Monroeová umístila království Mirrus a Voljarus. Co ji vedlo zrovna do tak zmrzlé část světa, to vážně nevím. I když... možná právě proto, že je kolem nich pořád zima, jsou hrdinové pořádně žhaví. Přesvědčte se sama!

A protože máme zimu i my, mohu Vám trochu té vášně na konec roku a pod stromeček na zahřátí taky doporučit. A když to nejde jinak, tak alespoň zprostředkovaně s mými knihami!

Příjemné svátky a mnoho zdraví do příštího roku.

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**ZKÁZA,
NEBO VYKOUPENÍ?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Scandalous Christmas Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8483-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8484-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8485-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Melody Skyrosová se celé roky bavila sněním o tom, jak přijme svůj skutečný osud, stane se smrtícím zabijákem a bude likvidovat ty, kteří si to doopravdy zaslouží.

Jenomže tak se pravá dáma přece nechová.

Celé roky se cvičila v různých bojových uměních. Tajně, díky své slušně vycované matce s modrou krví, která tím dávala najevo svůj vzdor. Protože Melodyin odporný otec, aristokrat a mediální magnát Aristotle Skyros, se nikdy nedozví, že jeho opovrhovaná druhá dcera získává něco jiného než klasické vzdělání, jež se očekává od představitelů idyllianské vyšší společnosti, kteří obývali starobylé ostrovní království s takovým množstvím zděděného snobství, že by zaplnilo celé třpytící se Egejské moře.

Aristotle se rozhodně nikdy nedozví, že jedna z jeho dcer se nezajímá o to, jak ladně vysedávat na formálních večerech, ale jak zpacifikovat různé útočníky jen za pomoci konečků prstů.

Nikdy jí neodpustil, že se narodila „pokažená“. A nikdy jí to neodpustí. Melody byla nevidomá, a tudíž mu byla k ničemu – mohl jí jen využívat jako zbraň proti těm, kterým na ní doopravdy záleželo.

Melodyiny nejranější a nejšťastnější sny spočívaly

v tom, že za pomoci svých smrtících dovedností, jež se naučila, zbaví svět Aristotlea.

Který si to rozhodně zasloužil.

Její starší sestra Calista však otce dokázala zvládnout, což bylo šokující. Calista, která se narodila natolik dokonalá, aby otce potěšila, se vypracovala v rodinné korporaci až úplně na vrchol, to vše s cílem porazit ho na jeho vlastním hřišti. A opravdu se jí podařilo ho ztrapnit a ponížít, když ho přede dvěma dny nechala vyhodit z jeho vlastní správní rady a nakonec vykopnout z pozice generálního ředitele.

Podle Melodyina názoru to ovšem nebylo tak dokonalé, čisté a osobně uspokojující řešení jako vražda.

Zvláště když to byla Melody, kdo musel za Aristotleovo ponížení zaplatit.

Ačkoliv řečená cena přinášela určité výhody, to musela uznat.

Protože dnes večer si vybrala další oběť: Jeho královskou Výsost prince Griffina z Idylly, který byl jejím zbrusu novým švagrem, jelikož se její sestra včera večer provdala za krále Oriona.

To bylo zlé. Melody se stále odmítala smířit s tím, co všechno ještě pro ni sexem posedlý a zhýralý Griffin představuje. Pro ni osobně.

Protože se to všechno stalo tak rychle. Příliš rychle. *Opojně* rychle.

Poté co se Calista stala královnou, král ji strhl do víru veselí a zábavy, zrovna když hodiny v paláci odbily půlnoc. Štědrý večer skončil, Vánoce začaly.

Stačilo, aby člověk strávil v Orionově a Calistiině přítomnosti jen pár chviliek, aby *cítil*, jak moc se vzájemně zbožňují. Byla to krásná pohádka, z níž se mohlo radovat celé království a jež působila jako

hojivý balzám na národ, unavený věčnými skandály Orionova předchůdce, zhýralého krále Maxe.¹

Orion slíbil – dávno předtím, než usedl na trůn –, že jeho vládu neposkvrní žádný skandál.

Když přišel palácový sluha, aby ji odvedl, Melody předpokládala, že se sbalí a vrátí se do domu, kde na ni bude bezpochyby čekat otec – dychtivý, aby mu pověděla veškeré podrobnosti o svatbě, a pak ji potrestá za to, že se obřadu účastnila. Těšila se na to, protože zkřížit svůj důvtip s otcovým patřilo k jejím oblíbeným kratochvílím. Vždycky předpokládal, že je tím nejchytřejším člověkem v jakékoliv místnosti, i když ve skutečnosti byl žalostně ubohý.

Místo toho však byla odvedena do apartmá v paláci, což jí zpočátku připadalo příjemné, dokud nezjistila, že je *zamčená*. A když přišlo ráno, přišla za ní její sestra, zjevně po blažené svatební noci, aby jí oznámila svá *rozhodnutí*.

„Jde o zajištění tvé svobody, Melody,“ prohlásila při snídani. Stroze. Podle Melodyina názoru brala svoji novou roli trochu moc vážně. Seděly v soukromém salonku plném slunce, až se Melody opřela v židli, s černou kávou v rukou, a naklonila tvář k žáru.

„Jsi si jistá? Protože mně to připadá jako královské *nařízení*. Vaše Veličenstvo.“

„Je to obojí.“

Calista zněla tak jako vždycky, vystresovaně a *sestersky* a plná *vážných obav*. Melody nikdy neměla to srdce jí povědět, že si vychutnává život mnohem víc, než si kdokoliv – včetně Calisty, která ji na rozdíl

¹ Více o Aristotleovi, Calistě, Orionovi, ale i Melody a Griffini jste se už, milá čtenářko, mohla dočíst v listopadu v knize nazvané *Dcera mého nepřítel*. Poznámka redaktora

od ostatních hluboce milovala, a Melody jí tudíž její zbytečné *obavy* odpouštěla – dovedl představit. Neodpovídalo to totiž tomu, co si většina lidí myslela o slepotě, to bylo Melody jasné. Naučila se, že si to má nechat pro sebe.

„Samozřejmě si cením tvé pomoci,“ pověděla jí Melody. „Ale nepotřebuju ji. Neměla by sis o mě dělat starosti, Calisto. Tohle je první den tvého nového života jako královny Idylly, hurá. Nemluvě o tom, že jsou Vánoce.“

„Vím, že jsou Vánoce,“ opáčila Calista, tentokrát jemnějším tónem. „A jakmile vyřídíme pár praktických věcí, slibuju, že je oslavíme tak jako vždycky.“

„Chceš říct, že se otec opije a bude hulákat na celý palác, takže se budeme schovávat až do ledna?“ Melody se rozesmála. „Ačkoliv to zní lákavě, možná je čas na nové tradice.“

„Dneska večer je ale vánoční ples,“ pokračovala Calista, zněla ještě zarputileji. Melody cítila blesky, které na ni metaly sestřiny oči, a snažila se zůstat tak klidná a nezúčastněná, jak jen to šlo. Protože to Calistu rozčilovalo. „A chci ti dát dar, který ti nikdo, nejmíň ze všech otec, nebude moct vzít.“

To, že Melody o ten dar nestála, nebylo vůbec důležité.

„Myslím, že radši snesu otcovy nálady,“ prohlásila Melody, když jí Calista prozradila, co chce, aby Melody udělala.

Tedy co ona, královna, *ustanovila*, aby Melody *udělala*.

„To nemůžeš,“ namítla její sestra. „Pokud se vrátíš domů, pošle tě do jednoho z těch ústavů, kterým ti vyhrožuje celé roky. Klidně by to mohlo být vězení, Melody! A je nepravděpodobné, že ti někdy vrátí svobodu. Slyšíš mě?“

„Uši mi fungují dobře, Calisto. Jak nejspíš víš.“
Jenomže nová královna už se rozhodla.

A tak se Melody ocitla v náruči prince Griffina, idyllianského takzvaného *okouzlujícího darebáka*, zatímco ji protáčel v nesnesitelně formálním a příšerném *dlouhém* tanci na velkém plese v paláci.

Prince Griffina, jemuž byly jeho hříchy a přešlapy odpouštěny stejně jako jejímu otci, protože byl *rozkošný*, z důvodů, které Melody unikaly.

Prince Griffina, který prohlásil, že má v úmyslu začít s čistým listem, aby podpořil bratra během korunovace, ale dával si na čas s jeho otočením.

Prince Griffina, její novou oběť.

A k její hrůze i jejího manžela, asi tak hodinu nebo tak nějak.

Melody uvažovala, že mu před oltářem zabodne nůž do zad, protože by to působilo poeticky, ale princ Griffin – známý tím, že skotačí s každou ženou v zemi a prohýří každou noc a svým nezájmem o obvyklé charitativní aktivity, jimiž členové královských rodin častokrát zakrývali následky prvních dvou činností – měl dojem, že se chová jako Melodyin... ochránce.

S radostí by ho vyvedla z omylu. Jenomže i to bylo zakázané.

Dalším královským příkazem.

„Nebud' absurdní,“ řekla jí tehdy Melody, zatímco rozhodně stála v dalším z nespočetných salonků v paláci. Právě byla vystavena celému šiku švadlen, které do ní všechny šfouchaly a dloubaly a přišpendlovaly ji do šatů, které si nechtěla vzít, a rozhodně ne po tom příšerně formálním vánočním obědě, který právě snědla. „Nepotřebuju, aby mě někdo chránil. Ani princ Griffin, ani nikdo jiný.“

Sestra a její nový manžel tam byli taky, lenošili po vydatném obědě.

Všechno působilo přeslazeně a miloučce. A přes mumlání krutých švadlen a jejich ostrých špendlíků slyšela šelestění z pohovky, na níž král s královnou seděli. Což jí napovídalo, že mají intimní chvílku. Možná intimnější, než v paláci nějakou dobu viděli.

„Vím, že nepotřebuješ žádnou ochranu,“ ozvala se Calista, ale tónem hlasu, který Melody naznačoval, že sestra obrací oči v sloup. „Ale nejde o tebe, víš.“

„Nucená svatba, které se nechci zúčastnit, není o mně?“ zeptala se Melody. Očividně šlo jen o řečnickou otázku. „A to jsem si myslela, že to má být odpověď na mé sny, že se konečně stanu princeznou. Aby bylo jasno, o ničem takovém jsem nikdy nesnila.“

Zaslechla, jak si její sestra povzdechla. A král se na gauči zavrtil.

Orion byl jiný typ muže než Melodyin otec. Nebo jeho vlastní otec, když už jsme u toho, jinak by ho země nepřijala. Ne po tom, co příšerný král Max prováděl a čemu se vysmíval, když se objevoval v bulváru, k čemuž nevyhnutelně docházelo. Bylo zjevné, že se Orion plně ovládá. Což bylo u krále uklidňující.

Melody, jako někdo, kdo se celý život učil, jak se ovládat v různých směrech, fyzickém, duševním a dalším, ho musela obdivovat.

„Tvoje sestra mi vyprávěla o tvých schopnostech,“ prohlásil v tu chvíli Orion. Melody ucítila neuvěřitelnou touhu projevit mu vhodnou úctu. Ne že by to šlo s tolika lidmi kolem ní, kteří do ní šfouchali a vyžadovali, aby stála bez hnutí. Překvapilo ji, že se vůbec touží uklonit, ale bylo to tak. Poprvé v životě si připadala jako vlastenka. „A jsem potěšen, že si můj bratr vezme tak obdivuhodnou ženu za svou manželku. Měla bys ale o Griffinovi něco vědět.“

Melody si byla jistá, že zná prince Griffina až příliš dobře. Náhradník nešel ve stopách krále. Griffin

dával vždycky přednost gamblování, nevhodným ženám a jakékoliv formě nevázaného veselí, které bylo dostupné. A jelikož byl princ, existovalo jen velmi málo věcí, které mu dostupné *nebyly*. Nebyl typem muže, který by potřeboval *pracovat*. Melody nudil dávno předtím, než se s ním vůbec setkala.

Ráda by to své sestře řekla na plnou pusu. Jenomže Orion byl nejenže král, byl to také Griffinův bratr. Takže zůstala zdvořile zticha.

„Vždycky hrál jistou roli, obzvláště se ženami,“ prohlásil král a Melody se nějak podařilo zdržet se neelegantního odfrknutí. *Jistou roli* byl jeden ze způsobů, jak popsat nepoučitelného prostopášníka, který strávil lepší část svého života pronásledováním sukni. „Ale s tebou je... jiný.“

To byla pravda, ale ne z důvodů, které si Orion nejspíš představoval. Melody vždycky bavilo chovat se a jednat, jako že padne do mdlob, pokud si jí někdo začne všímat. Uspokojovalo ji, když lidem dovolila, aby jí lichotili a chovali se k ní, jako by byla příliš neschopná třeba se sama jen posadit.

Jinými slovy s radostí hrála roli poškozeného zboží.

Když se s princem Griffinem setkala poprvé, bylo pro ni přirozené působit, jako by jeho pouhá přítomnost na ni byla příliš. Jako by kvůli své slepotě byla plachá a nesmělá a dokázala se jen krčit a třást.

Melody zbožňovala, když ji ostatní podceňovali.

Až doteď.

„Považoval bych za osobní laskavost, kdybys dovolila mému bratrovi, aby si myslel, že může být tvým ochráncem. Ne proto, že bys ochranu potřebovala, ale protože věřím, že mu ten pocit prospěje.“ Orion si povzdechl. „Prosím tě o to ne jako tvůj král, ale jako jeho bratr.“

Co si měla Melody s takovou žádostí počít?

Neprobodla prince Griffina u oltáře nožem, ačkoliv jí působilo téměř fyzickou bolest, aby to neudělala. Dokonce se umívala – i když rozechvěle, tak jak se od ní koneckonců očekávalo – ačkoliv se tomu na veřejnosti obvykle vyhýbala. Otec se vždycky rozčiloval, že by se měla víc usmívat, takže se přirozeně smála tak zřídkka, jak jen to šlo. Když ji princ Griffin konečně odvedl do plesového sálu, byla už jeho submisivní a dojatou manželkou. Jeho případem pro charitu.

Byly to ty nejdelší, nejpodivnější Vánoce v Melodyině životě.

Tak dlouhé a tak divné, že se jí skoro stýskalo po obvyklých Vánocích rodiny Skyrosových. Idylliané si obvykle dávali dárky až na druhý svátek vánoční a pak znovu v lednu na Tři krále, aby oslavili tři moudré muže. Vánoce byly zasvěcené tradičnímu chlebu, vlašským ořechům a vepřovému či jehněčímu, podle chuti rodiny. U nich patřily Vánoce k jedné z mála příležitostí, kdy Melodyina matka trvala na tom, aby otec uznal, že Melody existuje, takže večere bývala dlouhá, napjatá a nepříjemná a všechny z ní bolet žaludek, minimálně jeden člen rodiny skončil v slzách a vše nakonec končilo rozbitým porcelánem a výhrůžkami.

V porovnání s tímhle to znělo jako krásná vánoční koleda, pomyslela si, když byla představována králi, paláci a pak celému národu jako nejnovější princezna.

Pak přišel ten nekonečný tanec.

„Jsi v tom pozoruhodně dobrá,“ pověděl jí princ, zatímco je vedl dokola a dokola a dokola.

Melody si příliš jasně uvědomovala, že se na ně upírají oči všech okolo. Cítila tu *tíhu*. A mumlání

a šepot a tlumený smích vinoucí se pod hudbou, jak se všechna shromážděná idyllianská šlechta snažila smířit s tím, co by mělo být nemožné.

Všeobecně oblíbený princ se oženil s poškozenou, odkopnutou dcerou už tak sporné rodiny Skyrosových. Ano, Calista si vedla dobře. Ale Aristotle byl ostudou království. Všichni s tím souhlasili – dokud s ním nechtěli spolupracovat.

No. Teď už nejspíš ne.

Melody připadal tanec hloupý. Mnohem příjemnější – a efektivnější – byl boj. Jenže culící se dívka, křehká a rozechvělá, na kterou si dnes večer hrála, by na něco takového nikdy ani nepomyslela.

Ani by neměla čím bojovat, připomněla si.

Dramaticky se zachvěla v naději, že si princ Griffin pomyslí, že je to strachem.

„Doufám, že jsem tě neztrapnila,“ řekla roztřeseným hlasem. Tím hlasem, který ráda používala v přítomnosti svého otce, protože její sestru vždycky rozesmál. A otec se obvykle dusil vzteky, že musí trpět takovou dceru. „Nesnesla bych, kdybych tě ztrapnila.“

Princ Griffin byl vysoký. Ramena měl široká a obdivuhodně pevná na dotek. Stejně jako ústa, když ji políbil, rychle a zběžně, na konci svatebního obřadu. Ruka, která držela její, byla rovněž velká. Druhou ji přidržoval v kříži, vyzařoval z ní žár při každém kroku.

Před lety, když byly se sestrou ještě v pubertě, Calista trávila spoustu hodin popisováním různých členů královské rodiny a aristokratických kruhů, v nichž se jejich rodina pohybovala. Všechny Melody vykreslila podle toho, jak vypadali, jak vystupovali, jak dýchali, jak se vrtěli a voněli. I když však Calista nezacházela do podrobností u šibalského pohledu a šokujících

smyslných úst prince Griffina, vše bylo jasné ze způsobu, jímž se nesl. Z toho, jak mluvil, hlubokým a sytým hlasem. Dokázal v ní probudit cosi zvláštního... elektrizujícího.

Kdesi hluboko v ní.

Melody netušila, co si o tom má myslet.

„Mě nemůžeš nikdy ztrapnit,“ ujistil ji princ Griffin galantně. „Strávil jsem příliš mnoho let, kdy jsem ztrapňoval sám sebe.“

Jedna Melodyina část by se tomu ráda zasmála, ale druhá byla... otřesená. Hluboko uvnitř ten elektrizující pocit sílil víc než kdy dřív.

Bylo to téměř děsivé.

Orchestr stále hrál. A podle tradice a starodávného královského protokolu museli novomanželé tančit až do hořkého konce. Všem na očích, aby si mohli všichni Idylliané utvořit vlastní názory na nový pár, než je strhají bulvární plátky.

Vzhledem k tomu, že Melody byla dcerou mediálního krále, který bulvár využíval pro své cíle a aby ponížil své nepřátele a konkurenty, očekávala, že si na ní zítra smlsnu. Na druhý svátek vánoční, až si bude celý ostrov doma otevírat dárky, cpát se jídlem a bude dokonale připravený pustit se do zajímavého čtení.

Tanec konečně skončil. Díkybohu.

Jenomže princ Griffin nepustil Melodyinu ruku.

Místo toho si ji vložil do ohbí svého loktu v galantním gestu, který by měl Melody připadat rozčilující. A opravdu ji rozčiluje, ujišťovala sama sebe. Nepotřebuje, aby ji vodil jako nějakého invalidu. Hůl používala jen zřídka – a obvykle jen na oko – protože mnoho let pracovala na tom, aby zdokonalila své ostatní smysly a prostorové vnímání za pomoci bojových umění. Protože se jí líbilo, že dovedla být stejně

elegantní jako jakákoliv jiná idyllianská dáma, když a pokud se jí zachtělo.

Připomněla si, že dnešní předvádění zranitelnosti není o ní. Jde o muže vedle ní, který potřeboval, aby se za něho přimluvil král. Který potřeboval, aby mu jeho bratr domluvil tenhle sňatek. Pro jeho vlastní dobro.

Melody se při tom pomyšlení sevřel žaludek. Moc dobře věděla, jaké to je, když někdo něco dělá pro *vaše dobro*. Zdálo se, že se toho nezbaví po většinu svého života.

Připomněla asi však, že je princ Griffin cizí člověk. Že udělala, co se od ní žádalo, a nic víc. Byl králův bratr – ale *ona* není nic víc než jen královou nízkou poddanou.

Ten pocit v žaludku nezmizel. Ale trochu to pomohlo.

Večer pokračoval. Griffin zůstal po jejím boku, což znamenalo, že se Melody musela neustále usmívat. Culit se. Předstírat, že je *přemožená* tím, jak se vyšvihla mezi smetánku.

Když místo toho zjistila, že se cítí... pobaveně.

Nejen tímto cizincem, tímto manželem, který jí byl vnucen a který se choval, jako by ho potřebovala. Ale všemi ženami, které si vymýšlely důvody, proč procházet za princem Griffinem a *blahopřát* mu k jeho sňatku.

A gratulovaly jemu, to si Melody dobře všimla. Ne jí. Všechny zřejmě trpěly stejným bludem – názorem, že když je Melody nemůže vidět, nemůže je ani slyšet.

Přicházely k němu v oblacích vůně, z hlasů jim odkapával chtíč. Zlomyslnost. A když zacílily na Melody, nic než čiré pohrdání.

„Jsem za vás tak šťastná, Vaše královská Výsosti,“